

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. M.
przeciwko J. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. i F. spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. M.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 24 czerwca 2022 r., I AGa 24/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej F. sp. z o.o. w K.
kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Powód T.M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 czerwca 2022 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 6 listopada 2020 r. poprzez oddalenie powództwa wobec pozwanego F. sp. z o.o. w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 647¹ § 1, 2 i 4 k.c. poprzez dokonanie kwalifikacji, zgodnie z którą przedstawione przez powoda pisemne zgłoszenie podwykonawstwa i dalszego podwykonawstwa nie spełnia hipotezy pisemnego zgłoszenia uregulowanego w tym przepisie.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Powód dokonuje niedopuszczalnej wedle art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd odwoławczy. W polskim systemie postępowania cywilnego Sąd Najwyższy jest wyłącznie sądem co do prawa, nie zaś sądem co do faktu. Oznacza to, że jego kognicja nie obejmuje kolejnego badania

okoliczności faktycznych spraw, które ocenia wyłącznie na podstawie ustaleń przeprowadzonych przez sądy powszechne. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że Sąd Apelacyjny ustalił, że przedstawione zgłoszenie nie zawierało wymaganego w art. 647¹ § 2 szczegółowego zakresu robót, których podjąć się ma podwykonawca. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się ponadto, że przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozbieżność stanowiska sądu pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie SN z 15 listopada 2022 r., I CSK 1893/22) oraz że uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. np. postanowienie SN z 21 października 2022 r., I CSK 1593/22).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(R.N.)

[f.n]